

[Pelle Voigt]

til aftjening af værnepligt, og den vil oven i købet blive fordelt på den måde, at nogle får én måned, nogle får tre måneder, nogle får seks måneder, nogle får tolv måneder, nogle får 24 måneder, og nogle får 27 måneder, og det viser sig sågar, at nogle kan komme op på 28–29 måneders værnepligt.

Det er ikke med urette, at de værnepligtige befalingsmænd har betegnet vedtagelsen af dette lovforslag som et skridt imod russiske tilstande i Danmark. En sådan skævvridning, en værnepligt som den, der ligger i lovforslaget, en udvidelse til 27 måneder, er naturligvis under alle omstændigheder fuldstændig uacceptabel.

Derfor kommer, som det er påpeget i mindretallets betækningsbidrag, at mens problemet i første omgang i virkeligheden er løst for de værnepligtige befalingsmænd, der allerede har tegnet korttidskontrakter i forbindelse med udvidelsen af værnepligtstiden, hvad der altså gør loven fuldstændig overflødig, er forskelsbehandlingen nu allerede indført på den måde, at dette ikke er muligt for de værnepligtige menige.

Man har med vedtagelsen af dette forslag – hvis den finder sted i dag – samtidig sikret, at den arbejdsgruppe, der skulle undersøge de værnepligtiges anvendelse, vil blive en fuldstændig tandløs efterplapring af indholdet i dette forlig og de tanker, der gør sig gældende på dette område i forsvarskommandoen. Der er ikke nogen grund til – i hvert fald ikke set ud fra mit synspunkt – at tro, at denne gruppes arbejde kan gennemføres seriøst, når konklusionerne af forsvarsforligspartierne er draget på forhånd.

Man fastholder en socialt usikker situation for de værnepligtige menige, som er indkaldt til kamp- og ingeniørtropperne, og som i øjeblikket ikke har nogen som helst mulighed for at vide, på hvilke vilkår de skal aftjene de tre sidste måneder af deres værnepligt.

De klare påvisninger, som også er blevet fremlagt i udvalget, vedrørende den spildtid, der er bygget ind i værnepligtsuddannelsen, hvor det f.eks. er oplyst over for os, at værnepligtige befalingsmænd kan have pauser i deres uddannelse på 1, 2, 3 måneder, hvor der absolut ikke sker noget som helst, blot fordi tingene ikke er ordentligt tilrettelagt, er ét af mange eksempler på, at man ikke skulle have draget konklusionen om en udvidelse af værnepligten, før man havde offentliggjort

spildtidsrapporten, og før arbejdsgruppens arbejde var færdiggjort, sådan at det havde kunnet øve reel indflydelse på beslutningen om, hvorvidt tjenestetiden skulle udvides til de russiske 27 måneder eller ej.

Med den mindretalsudtalelse, som blev fremlagt i forsvarsudvalget, og som er aftrykt i tillægsbetænkningen, er vi faktisk i den interessante situation, at socialdemokratiet på sæt og vis bliver tungen på vægtskålen i forhold til, hvad der midlertidigt skal ske for de unge mennesker, som nu står i en socialt meget usikker situation, og som ikke har nogen som helst mulighed for at vide, om de er købt eller solgt, før arbejdsgruppen har afsluttet sit arbejde.

Mindretallets betækningsbidrag er ikke substantielt i modstrid med det, flertallet tidligere har tilkendegivet i sin betænkning. Det er oven i købet 100 pct. i overensstemmelse med det, socialdemokratiets ordfører tidligere heroppefra har givet udtryk for. Alligevel ønsker man øjensynligt, at denne sag skal gennemtrufnes nu, og man ønsker ikke at skabe den fornødne sikkerhed for de værnepligtige menige, som stadig væk familiemæssigt, bolig-mæssigt og økonomisk ikke har nogen mulighed for at vurdere den del af den skævtrukne værnepligtsbyrde, som nu trækkes ned over dem, og hvilke sociale vilkår der skal gælde for deres tjenestetidsudvidelse fra ni til tolv måneder.

Hvis socialdemokratiet havde ønsket det, havde man uden at bryde forsvarsforliget, uden at bryde med den betænkning, man havde udarbejdet sammen med flertallet, kunnet tilslutte sig dette betækningsbidrag og have skabt et flertal, der sikrede disse unge mennesker og bragte den sociale usikkerhed til ophør. Det har man ikke ønsket, og det er for mig at se endnu et argument for ved denne tredjebehandling at stemme imod forslaget, som vi har al mulig god grund til at ønske bliver forkastet.

Knud Damgaard (S):

Det er naturligvis overordentlig vanskeligt at konkurrere med denne skråsikre, meget positive forsvarsudtalelse, der kom fra hr. Pelle Voigt. Det giver vel lysere tilstande i finansudvalget, når man langs ad vejen skal have aktstykker frem, der bekræfter denne positive holdning til tingene.